

Arrest

nr. 248 308 van 28 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. PONSAERTS
Adolphe Lacomblelaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. PONSAERTS, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 23 oktober 2018, diende op 9 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 februari 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 3 maart 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 09/11/2018
Overdracht CGVS: 16/01/2019*

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 21 februari 2019 van 9u19 tot 17u20 en op 8 november 2019 van 9u tot 15u10, telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaten, meester Corne en meester Habiyambere waren op 21 februari 2019 op het gehoor aanwezig. Meester Corne was op 8 november 2019 van 9 tot 9u55 aanwezig. Meester Maertens loco meester Corne was op 8 november 2019 van 13u tot 15u10 aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Valencia in de provincie Carabobo. Van 2008 tot 2010 heeft u uw legerdienst gedaan in het commando onder leiding van Ivan Hernandez Dala, die later directeur zou worden van de Direccion General de Contrainteligencia Militar (DGCIM). In 2010 nam u deel aan een beveiligingsoperatie bij een voedselbedeling in Caracas. De ex-vrouw van uw commandant kwam ter plaatse met de kinderen zodat hun vader hen even kon zien. U raakte toen aan de praat met de ex-vrouw van commandant Dala, Y. P. genaamd. In de volgende maanden zag u haar nog enkele keren wanneer zij met de kinderen naar de basis kwam. De laatste keer vroeg ze of u chauffeur wilde worden voor haar en haar kinderen en gaf zij haar contactgegevens. U ging hier niet op in omdat u andere werkplannen had. Drie jaar later, eind 2013, zat u zonder werk en belde u Y. P. om te informeren naar deze job als chauffeur. Zij nodigde u uit bij haar thuis in Valencia voor een gesprek. Een week later begon u te werken als chauffeur en bodyguard voor de kinderen van Ivan Hernandez Dala, die intussen directeur van de DGCIM was geworden. In 2014 nam u deel aan een opleiding waarbij u formeel lid werd van de DGCIM. Tevens volgde u een opleiding tot bodyguard.

In het kader van uw werk kwam u in contact met Alexander Enrique Granko Arteaga, een officier van de DGCIM en de rechterhand van Ivan Hernandez Dala. Granka Arteaga hield er illegale praktijken op na. Tijdens uw opdrachten werd u persoonlijk geconfronteerd met een aantal opvallende, hoogstwaarschijnlijk illegale praktijken van de officier. Zo kwam u in juli 2014, toen u de kinderen van Ivan Hernandez Dala naar hun grootouders bracht, aan een controlepost. Terwijl u wachtte op toestemming om door te kunnen rijden zag u vier wagens met vee aankomen. U hoorde een officier aan de controlepost zeggen dat deze wagens voor kapitein Granko bestemd waren. Zo ook in 2015 hoorde u Granko Arteaga aan de telefoon met iemand spreken over de verkoop van moto's. Eind 2016 bracht u de kinderen naar een landgoed dat toebehoorde aan de DGCIM. De kinderen wilden er naar paarden gaan kijken maar werden tegengehouden door een soldaat. Toen u hierover vragen stelde kwam u te weten dat Granko Arteaga in het landhuis de ontvoerde journaliste N. P. vasthield. U kende problemen met hem en u wilde niet langer iets te maken hebben en geconfronteerd worden met dergelijke praktijken en besloot het DGCIM te verlaten.

In november of december 2016 nam u nog deel aan een schietoefening. De instructeur, Oscar Perez, vroeg u toen of u zich wilde aansluiten bij een verzetsgroep tegen het regime. Omdat u dit te gevaarlijk vond ging u hier niet op in. U diende wel uw ontslag in. Dit werd echter geweigerd. Enkele dagen nadat u uw ontslag had ingediend vertelde een collega van u dat Granko Arteaga iets van plan was om u te laten verdwijnen of in de gevangenis te krijgen. In januari 2017 stopte u met naar uw werk te gaan. Uit vrees voor Granko Arteaga besloot u het land te verlaten.

In mei 2017 ging u uw paspoort afhalen. Op 30 juni 2017 vertrok u samen met uw echtgenote Y. S. A. C. (CGVS, p. (...)6, OV (...)) naar Colombia en enkele dagen later naar Ecuador. Op 21 oktober 2018 reisde u naar Madrid en vervolgens naar België. Op 9 november 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest nog steeds voor Granko Arteaga. U vreest tevens voor problemen met de autoriteiten wegens uw desertie. U haalt tevens aan dat een bende, Picure genaamd, in 2014 een lijst met personeel van de DGCIM in handen kreeg. De leider van de bende werd later vermoord.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, uw identiteitskaart, uw vaderlandskaat, uw rijbewijs, het paspoort en de identiteitskaart van uw dochter, de identiteitskaarten van uw ouders, een akte van de burgerlijke stand, een kaart van het Ministerie van Gezondheid, een certificaat strafrechtelijke antecedenten, een badge van de DGCIM en foto's van de gsm van een zekere E. P. met nieuwsberichten, berichten van sociale media en foto's van onder meer Granko Arteaga, Oscar Perez en Ivan Hernandez Dala neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u aangehaalde vrees voor problemen met de autoriteiten vanwege uw desertie en met Alexander Enrique Granko Arteaga in het bijzonder zijn niet overtuigend. Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw problemen met de autoriteiten onderuitgehaald door uw legale vertrek uit het land. In mei 2017 kreeg u uw paspoort, hoewel u reeds sinds januari gedeserteerd zou zijn, en in juni 2017 reisde u legaal naar Colombia. U had geen problemen aan de grens (CGVS II, p. 26). Dat u de autoriteiten en een hooggeplaatste officier van de militaire veiligheidsdienst zou vrezen is weinig geloofwaardig in het licht van deze vaststellingen; niet alleen omdat u een paspoort aanvraag kreeg en u het land legaal kon verlaten, maar eveneens vanwege het feit dat u verkoos om op legale manier het land uit te reizen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gelinkt is aan verschillende bekende personen en gebeurtenissen in Venezuela. Zo zou u betrokken zijn geweest door Oscar Perez bij zijn plannen voor een verzetsgroep tegen het regime van Maduro. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Oscar Perez een voormalige agent was van de CICPC, de onderzoekseenheid van de politie, en rebelleerde tegen het regime. Hij kwam in 2017 in een vuurgevecht met de Venezolaanse autoriteiten om het leven. U zegt dat u Oscar Perez kende als instructeur bij de schietoefeningen die u elke drie of vier maanden moest volgen (CGVS II, p. 19). Hij zou u toen – eind 2016 – zonder meer gezegd hebben dat hij een verzetsgroep wilde vormen en u gevraagd hebben of u wilde deelnemen. U zou dit geweigerd hebben (CGVS, p. 24 en CGVS II, p. 19 en 20). U had nog nooit eerder met hem gesproken (CGVS II, p. 19). Gevraagd waarom hij zo plots met u, een agent van de militaire veiligheidsdienst, sprak over de vorming van een verzetsgroep en meteen ook vroeg of u erbij wilde; zegt u louter dat hij verschillende officieren en ambtenaren trachtte te overtuigen, dat jullie daar met verschillende mensen van het leger op die schietoefening waren en dat hij vroeg of u verandering wilde (CGVS II, p. 19). Er op gewezen dat het zeer risicovol is om dergelijke plannen te bespreken met een agent van de militaire veiligheidsdienst - die hij nog nooit eerder had gesproken - en gevraagd waarom hij dat zou hebben gedaan, zegt u dat u niet aan hem had gezegd dat u bij de DGCIM zat en dat er ook andere personen op de schietoefening waren die geen ambtenaar waren. U voegt nog toe dat u het ook vreemd vond en dat u dacht dat het misschien een list van Granko Arteaga was (CGVS II, p. 20). Dat Oscar Perez, die schietinstructeur zou geweest zijn van agenten van de DGCIM, u op een dergelijke oefening zonder meer zou vragen een verzetsgroep met hem te vormen zonder dat hij u eerder al had gesproken is volstrekt ongeloofwaardig, zeker gezien u geen enkele verklaring hiervoor weet te bieden.

Bovendien verklaart u op het eerste persoonlijke onderhoud over uw ontmoeting met Oscar Perez, nadat u uitlegde dat uw ontslag door Alexander Enrique Granko Arteaga werd geweigerd omdat u te veel over hem wist, het volgende: "...en hij zei me dat het zou uitkomen en of ik dat samen met hem aan het licht wou brengen." (CGVS, p. 19). Later ontkent u dan weer dat u het over deze zaken heeft gehad met Oscar Perez (CGVS, p. 25).

Dat u uw asielrelaas op een dergelijk ongeloofwaardige wijze tracht te linken aan een bekende rebellerende agent doet ernstig twijfelen aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Daarnaast verklaart u dat u eind 2013 chauffeur en bodyguard was voor de kinderen van Ivan Hernandez Dala, die in 2014 directeur werd van de DGCIM (CGVS II, p. 8, 9 en 15). Uw verklaringen over hoe u deze job had weten te verkrijgen zijn eveneens weinig overtuigend.

Zo zou u met de ex-vrouw van Dala hebben gesproken wanneer ze haar kinderen naar hem kwam brengen terwijl hij een veiligheidsoperatie bij een voedselbedeling in Caracas aan het leiden was (CGVS II, p. 5). U had haar daarna nog enkele keren gezien wanneer zij de kinderen naar de basis kwam brengen zodat Dala hen even kon zien (CGVS II, p. 7). U sprak die keren niet met haar (CGVS II, p. 7). Gevraagd wanneer de volgende keer was dat u daadwerkelijk met de ex-vrouw van Dala sprak antwoordt u: "eind juni of mei was de laatste keer" (CGVS II, p. 8). Zij zou u dan ook al meteen een job hebben aangeboden, waarop u echter niet inging (CGVS II, p. 8). Gevraagd hoe u dan uiteindelijk aan de job kwam zegt u dat u in 2013 – drie jaar na uw laatste contact met haar – zonder werk kwam te zitten en dan maar een bericht stuurde naar deze vrouw – zij had haar nummer gegeven – waarop zij prompt u uitnodigde bij haar thuis en u zei dat u als chauffeur mocht werken (CGVS II, p. 8 en 9). Dat u zonder meer een job kreeg als chauffeur (en bodyguard) van de kinderen van de directeur van de DGCIM – hij was het toen op dat moment net geworden – louter omdat u enkele jaren eerder enkele keren met zijn ex-vrouw zou hebben gesproken is weinig overtuigend. Gevraagd of u een soort van sollicitatiegesprek heeft moeten doorlopen antwoordt u volkomen naast de vraag en stelt u dat Dala toen reeds directeur van de DGCIM was (CGVS II, p. 10). U wordt dan gevraagd het gesprek met de vrouw te beschrijven waarop u zegt dat het een normaal gesprek was waarbij ze vroeg hoe het met u en met uw dochter ging en wat u in de tussentijd gedaan had (CGVS II, p. 10). Een week later zou u dan al zijn begonnen (CGVS II, p. 10). U zou geen enkel contact hebben gehad met Dala zelf (CGVS II, p. 10). Deze omschrijving van hoe u deze job wist te verkrijgen roept vragen op. U had hoogstens enkele keren met de ex-vrouw gesproken in 2010. Dat u plots drie jaar later een bericht naar haar stuurt en u, na een informeel gesprekje met haar, meteen kon beginnen als de chauffeur (en bodyguard) van de kinderen van de directeur van de militaire veiligheidsdienst is weinig aannemelijk. Gevraagd waarom deze job niet ging naar iemand van het leger of iemand die bij de autoriteiten werkte zegt u dat ze daadwerkelijk al iemand op het oog hadden maar dat, toen u zei dat u een job nodig had, Dala zou hebben gezegd: "het is ok, hij is nog een soldaat van mij geweest" (CGVS II, p. 11). Deze verklaringen over uw aanwerving als chauffeur (en bodyguard) van de kinderen van de directeur van de militaire veiligheidsdienst van een repressief regime zijn vaag en weinig overtuigend.

Bovendien zijn ook uw verklaringen hierover niet consistent. U verklaarde tijdens het eerste persoonlijke onderhoud dat Y. P. in 2010 haar adres had gegeven en dat u haar in 2013 een brief had geschreven (CGVS I, p. 13). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud zegt u dat u haar nummer had en dat u haar via telefoon en mail contacteerde (CGVS II, p. 8). Voorts beweert u als chauffeur de kinderen van Dala ook naar school te hebben gebracht (CGVS, p. 7). Het is dan opvallend dat u de namen van deze scholen niet kent (CGVS, p. 8). Indien u drie jaar lang zou hebben gewerkt als chauffeur van de kinderen en hen naar school bracht kan verwacht worden dat u de naam van die scholen nog zou kennen.

De verklaringen van uw vrouw doen verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde werk voor Ivan Hernandez Dala bij de DGCIM. Zo verklaart ze dat u werkte voor een generaal Hernandez "Dalas" (CGVS II (...)6, p. 7). Gevraagd wat zij weet over deze man antwoordt zij niets te weten over hem (CGVS II (...)6, p. 8). Gevraagd of ze weet wat hij van werk doet of waarvoor hij werkt zegt ze: "nee, echt niet". Wanneer zij er dan op gewezen wordt dat Dala het hoofd van de militaire veiligheid is zegt ze nog dat er "DECIM" op uw documenten stond (CGVS II (...)6, p. 8). Dat u jarenlang zou hebben gewerkt als chauffeur en bodyguard voor de directeur van de DGCIM maar dat uw vrouw niet weet te zeggen wat Ivan Hernandez Dala van werk doet of waarvoor hij werkt doet ernstig twijfelen uw werk bij de DGCIM.

U verklaart verder dat u problemen kende met Alexander Enrique Granko Arteaga (CGVS, p. 19). Uit informatie blijkt dat de Europese Unie en de Verenigde Staten sancties tegen Venezuela hebben uitgeschreven voor Granko als hoge officier bij de militaire veiligheidsdienst. Uw verklaringen over uw persoonlijke problemen met hem zijn echter weinig concreet en overtuigend. Gevraagd hoe uw problemen met hem zijn ontstaan zegt u dat u zaken over hem te weten kwam. U gaat verder dat hij een soort haat voelde voor u omdat u "een lieveling" was – van Ivan Hernandez Dala – en dat er al twee keer een verandering van veiligheidspersoneel was doorgevoerd (CGVS II, p. 17). Dat uw problemen met deze hooggeplaatste officier van de DGCIM zouden zijn ontstaan omdat u de lieveling was van Ivan Hernandez Dala is weinig overtuigend. Gevraagd wat voor problemen u met hem had zegt u dat hij u bevelen wilde geven als was u een soldaat maar dat u een burger was. U zegt ook dat hij het vervelend vond wanneer u de kinderen vervoerde en u veranderingen – in de route of de bestemming – doorgaf (CGVS II, p. 17). Gevraagd wat voor problemen hij u precies gaf zegt u dat hij u trachtte over te plaatsen maar dat de kinderen van Ivan Hernandez Dala daar tegen waren (CGVS II, p. 17). Gevraagd waarom hij kwaad was op u blijft u vaag en zegt u: "omdat ik niet kon geraakt worden, hij kon aan iedereen raken behalve aan mij, er was een soort van jaloezie, hij kon niets doen tegen mij, hij kon me ook niet straffen, omdat ik bij de kinderen was" (CGVS II, p. 17).

Gevraagd waarom hij u wilde raken of straffen haalt u louter aan dat u twee keer te laat was op uw werk en dat hij u niet kon straffen zoals gewone militairen (CGVS II, p. 17). Gevraagd wat voor problemen u nog met hem zou hebben gehad haalt u een incident aan waarbij u de bestemming van uw route moest wijzigen op vraag van de vader van de kinderen, waardoor Granko opnieuw verveeld was met de situatie (CGVS II, p. 18). Dergelijke verklaringen over uw problemen met deze internationaal gesanctioneerde veiligheidsofficier van het Venezolaanse regime waarvoor u uw land zou hebben moeten verlaten houden maar weinig steek.

U verklaart verder dat u zaken te weten kwam over zijn illegale handelspraktijken in moto's en vee en zijn betrokkenheid bij de ontvoering van de journaliste N. P. (CGVS II, p. 18). Echter, uw verklaringen over wanneer dit gebeurde zijn niet consistent. In het eerste persoonlijke onderhoud plaatst u de ontvoering in 2014 (CGVS, p. 15). Echter, tijdens het tweede persoonlijke onderhoud plaatst u dit incident eind 2016, kort voor uw desertie. U maakt een chronologische volgorde en plaatst de incidenten waarbij u geconfronteerd en bekend werd met de illegale praktijken van Granko Arteaga als volgt : de veehandel in 2014, over de handel in moto's in 2015 en de ontvoering van de journaliste in 2016 (CGVS II, p. 28). Uit informatie blijkt dat de journaliste Nairobi Pinta echter ontvoerd werd op 6 april 2014. Dat u deze gebeurtenissen op dergelijke wijze verkeerd plaatst is opmerkelijk. Wat betreft de handel in vee zegt u op het eerste persoonlijke onderhoud dat u overnachtte op een grenspost in de buurt van de woning van de grootouders van de kinderen en dat er om tien uur 's avonds twee vrachtwagens met vee voor Granko passeerden. Deze hoeveelheid vee verbaasde u (CGVS, p. 19). Op het tweede persoonlijke onderhoud heeft u het weer over de grote hoeveelheid vee maar zegt u dat het vier heel grote bestelwagens waren (CGVS II, p. 24). Bovendien is het onduidelijk waarom het loutere feit dat u aan die grenspost hoorde dat die vrachtwagens bestemd waren voor Granko zou leiden tot problemen met Granko. Gevraagd op welke manier dit problemen voor u zou kunnen opleveren zegt u dat er nog "escortes" op die plaats waren op dat moment die ook tot de conclusie kwamen dat dit vee voor Granko bestemd was en dat u niet weet of Granko wist dat u hiervan had gehoord (CGVS II, p. 24). Ook wat betreft de handel in moto's legt u geen verband met concrete of mogelijke problemen. Gevraagd dit uit te leggen zegt u dat u Granko aan de telefoon hoorde praten over de verkoop van moto's en dat hij wat verder ging staan toen hij u zag (CGVS II, p. 24). Nergens geeft u ook aan op welke wijze dit zou leiden aan uw problemen met Granko.

Het is overigens opmerkelijk dat ook uw vrouw geen concrete informatie weet te geven over al de problemen die u zou hebben met Granko en uw desertie. Zo zegt ze te denken dat u problemen had met een kapitein Granko (CGVS II (...)6, p. 6). Gevraagd wat betrekken in illegale zaken (CGVS (...)6 II, p. 7). Nogmaals gevraagd of zij enige concrete informatie over hem heeft zegt ze opnieuw van niet (CGVS II (...)6, p. 6). Gevraagd waarom u problemen zou hebben met Granko zegt ze opnieuw dit niet te weten (CGVS II (...)6, p. 6). Zij zou er nooit over gesproken hebben met u (CGVS II (...)6, p. 6). Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd haar eveneens naar uw problemen gevraagd maar daar maakte zij geen enkele melding van Granko of de DGCIM en had ze het louter over de bende "Picure" (vragenlijst CGVS (...)6, vraag 5 en CGVS (...)6, p. 13).

Voorts zijn uw verklaringen over uw ontslag en desertie zijn inconsistent en weinig overtuigend. Allereerst dient erop gewezen te worden dat u een brief neerlegt in verband met uw ontslag van de commissaris van de militaire veiligheid van Carabobo naar een andere commandant van de militaire veiligheid die gedateerd is op 7 juli 2016. Op het CGVS verklaart u echter dat u pas vier maanden voor het verkrijgen van uw paspoort in mei 2017 uw ontslag zou hebben ingediend (CGVS II, p. 25 en 26).

Op het eerste persoonlijke onderhoud zegt u verder dat u Granko Arteaga zelf om uw ontslag vroeg maar dat hij weigerde en zei dat u te veel over hem wist (CGVS, p. 19). Op het tweede persoonlijke onderhoud zegt u dat u uw ontslag indiende bij de commissaris van de staat Carabobo. Dit werd niet aanvaard omdat ze in het algemeen geen ontslag zouden aanvaarden van ambtenaren en militairen (CGVS II, p. 21). Op het eerste persoonlijke onderhoud zegt u voorts dat u eind september 2016 stopte met werken (CGVS, p. 26). Op het tweede persoonlijke onderhoud zegt u dat u in januari 2017 stopte met werken (CGVS II, p. 20).

Er op gewezen dat het vreemd is dat u na de weigering van uw ontslag nog tegen uw wil zou moeten blijven werken als chauffeur en bodyguard van de kinderen van Ivan Hernandez Dala en gevraagd waarom Dala of zijn ex-vrouw uw ontslag niet hebben geregeld zegt u te denken dat het ok was omdat u erg betrokken was, een cursus als ambtenaar en escorte had gevolgd en u kennis had over de manier van werken (CGVS II, p. 22). Gevraagd wat Dala of zijn ex-vrouw dan zeiden over het feit dat uw ontslag niet aanvaard werd, zegt u dat u daarna niets meer wist en legt u uit dat het proces van ontslag zo werkt dat u het indient, nog een maand werkt en dan wacht op een antwoord (CGVS II, p. 22).

U weet evenmin of zij naar een vervanger voor u hebben gezocht toen. U had het niet besproken met de ex-vrouw van Dala. U zou enkel hebben gezegd dat u ontslag wilde nemen “en verder niets” (CGVS II, p. 22). Gevraagd waarom u er niet met haar verder over had gesproken zegt u dat u met niemand echt wilde praten en dat u dacht dat het het beste was om met niemand te praten en gewoon weg te gaan. Op de vraag waarom u dacht dat het het beste was om gewoon weg te gaan - gezien dit als medewerker van een veiligheidsdienst toch problematisch kan zijn - zegt u dat u niemand meer vertrouwde nadat uw collega had gezegd dat Granko een list aan het beramen was tegen u (CGVS II, p. 22). Dergelijke verklaringen over uw ontslag zijn niet overtuigend.

U legt ook een certificaat strafrechtelijke antecedenten neer om voor te leggen aan het consulaat van Ecuador in Venezuela. Dit werd uitgegeven op 26 mei 2017 in Caracas – vier maanden na uw beweerde desertie – met de melding dat er geen strafrechtelijke antecedenten geregistreerd staan op uw naam. Dat u een dergelijk document gaat aanvragen en hierin ook geen enkele melding wordt gemaakt van uw desertie is weinig aannemelijk.

U haalt verder nog een incident aan waarbij een bende, genaamd “Picure”, een lijst met werknemers van de DGCIM zou hebben bemachtigd. In bovenstaande werd echter vastgesteld dat u uw werk voor DGCIM niet aannemelijk heeft gemaakt maken. Op de Dienst Vreemdelingenzaken geeft u ook aan dat deze bende ondertussen ontmanteld is (vragenlijst CGVS, vraag 7). Ook op het CGVS geeft u aan dat u niet denkt problemen te zullen ondervinden vanwege deze bende (CGVS II, p. 29). Het is bovendien opvallend dat uw vrouw geen enkele concrete informatie over deze bende kan geven (CGVS (...)6 II, p. 9).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Venezuela te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande elementen. Uw paspoort, identiteitskaart, vaderlandskaart, akte van burgerlijke stand, rijbewijs, kaart van het Ministerie van Gezondheid, legerkaart, de identiteitskaart van uw ouders en dochter en het paspoort van uw dochter hebben betrekking op uw identiteit en bevestigen u uw legerdienst. Deze worden niet betwist.

U legt verder een badge, enkele certificaten en andere documenten van de DGCIM neer. Echter, documenten dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. Louter op zich kunnen documenten de geloofwaardigheid van verklaringen niet herstellen. In bovenstaande werd geoordeeld dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot uw werk voor Ivan Hernandez Dala, Alexander Enrique Granko Arteaga en de DGCIM. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat in Venezuela en ook daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Venezolaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien valt het op dat u vier documenten neerlegt die ondertekend zouden zijn door een zekere luitenant-kolonel D. A. A. maar dat de handtekening op drie van deze documenten telkens anders is.

U legt nog foto's neer van de gsm van een zekere E. P. met nieuwsberichten, berichten van sociale media en foto's. U verklaart hierover dat dit nieuwsberichten zijn over Granko Arteaga, Oscar Perez en Ivan Hernandez Dala (CGVS, p. 30). Deze bewijzen op zich uw werk noch uw relatie of problemen met voornoemde personen.

U legt verder nog verschillende documenten neer met betrekking tot uw reis naar België. Ook deze kunnen de eerder gemaakte conclusies over uw werk en problemen in Venezuela niet wijzigen.

Het loutere feit tot slot dat u op een of andere wijze verbonden zou zijn aan de DGCIM is onvoldoende om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. U dient uw vrees op een concrete en geloofwaardige manier aan te tonen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden

van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaart, naast uw problemen vanwege uw desertie en met Granko, geen andere problemen te hebben in Venezuela (CGVS II, p. 28). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Het beroep van verzoekers ex-partner, wiens verzoek van 9 november 2018 tevens werd geweigerd door de commissaris-generaal op 28 februari 2020, is gekend onder rolnummer RvV 245 799.

1.4. Verzoekers dochter, C.B.S.T., die in juli 2019 België is binnengekomen, volgde op 26 juli 2019 het verzoek van haar vader.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat als een eerste middel wordt beschouwd, voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- de artikelen 48/3 en 48/6 van de Vreemdelingenwet;
- de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht."

In een eerste onderdeel licht verzoeker toe als volgt:

"II.1.1 Legale vertrek

Volgens verweerder, wordt de geloofwaardigheid van de problemen van verzoeker onderuitgehaald omdat verzoeker legaal uit Venezuela vertrokken is.

Ten eerste, verwijt verweerder dat verzoeker een paspoort heeft aangevraagd. Echter heeft verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard dat hij drie jaar heeft moeten wachten op zijn paspoort (NPO I p. 28 en NPO II p. 25]. Met andere woorden, toen verzoeker een paspoort aanvraag in 2014, had hij nog geen vrees voor vervolging.

SAIME (Servicio Administrativo de Identificación, Migración y Extranjería), een gedecentraliseerde dienst, is verantwoordelijk voor de aanmaak en de afgifte van paspoorten in Venezuela. Uit het persoonlijk onderhoud (NPO II p. 26] blijkt dat verzoeker de man verantwoordelijk voor de afgifte van paspoorten kent daar hij hem bij zijn voornaam noemt.

Hoewel het paspoort van verzoeker reeds klaar was, werd hij verplicht smeergeld te betalen vooraleer hij zijn paspoort verkreeg. Deze verklaring is volstrekt geloofwaardig gelet op het rapport van Freedom House, Freedom in the World 2020: Venezuela, 2020 (p. 10-11, stuk 10]:

"Corruption is rampant in Venezuela."

Ten tweede, gelet op de economische situatie in Venezuela, had verzoeker geen geld, hetgeen verzoeker realistisch gezien noodzakelijk achtte om het land te verlaten. Onmiddellijk nadat verzoeker ontslag heeft genomen en vervolgens benaderd werd door twee ambtenaren van DGCIM, die hem waarschuwde voor Granko, zette verzoeker zijn auto te koop. Pas in mei 2017, slaagde verzoeker erin zijn auto te verkopen. Ten derde, stelt verweerder vast dat verzoeker geen problemen aan de grens had (bestreden beslissing p. 2]. Doch, beperkt verweerder zich tot één vraag over het vertrek van verzoeker:

"Had je problemen aan de grens?"

Deze vraagstelling is zeer beperkt om vervolgens in de bestreden beslissing te concluderen dat de volledige geloofwaardigheid van de problemen van verzoeker onderuit worden gehaald door zijn legale vertrek. Verweerder is niet op de hoogte of verzoeker legaal uit Venezuela vertrokken is daar verweerder hem niet de vraag heeft gesteld of hij zijn paspoort aan überhaupt iemand heeft moeten tonen, noch of hij gecontroleerd werd door Venezolaanse autoriteiten.

Een situatie update van UNHCR van augustus 2017 bepaalt dat dagelijks duizenden mensen de grens oversteken van Venezuela naar Colombia (UNHCR, Situation Update: Venezuela Situation, August 2017, <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/58966>. stuk 9

11). Het is algemeen bekend dat de grensgebieden zeer onveilig zijn. Ook UNHCR drukt een bezorgdheid uit in de situatie update:

"UNHCR is concerned with the complex security situation at the Colombian-Venezuelan border. "

Aldus, is de kans dat elke persoon die de grens overstak, ook werkelijk gecontroleerd werd door de Venezolaanse autoriteiten eerder miniem.

Verweerder schendt zowel zijn zorgvuldigheidsplicht als de materiële motiveringsplicht."

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op zijn ontmoeting met Oscar Perez en licht toe als volgt:

"II.1.2 Oscar Perez

In het feitenrelaas, stelt verweerder vast dat verzoeker deelnam aan een schietoefening (bestreden beslissing p. 1). Echter tijdens het persoonlijk onderhoud vertelde verzoeker dat hij regelmatig deelnam aan schietoefeningen maar dat een keer Oscar Perez aanwezig was (NPO II p. 19).

Hieraan aansluitend, schrijft verweerder dat verzoeker zijn ontslag indiende (bestreden beslissing p. 1). Zo lijkt het alsof verzoeker ontslag nam naar aanleiding van het gesprek met Oscar Perez. Verzoeker ondervond sinds 2015 moeilijkheden met Granko en wou niets meer met hem te maken hebben (infra.). In de bestreden beslissing (p. 2), vermeldt verweerder enkele feiten over Oscar Perez, die gebaseerd zijn op de informatie waarover verweerder beschikt.

Ook verzoeker is duidelijk op de hoogte van deze feiten aangezien hij ze zelf spontaan aanhaalt tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO I p. 9), bijvoorbeeld dat hij agent was van CICPC, dat hij vermoord werd in El Junquito in Caracas, dat hij rebelleerde tegen het regime in Venezuela, dat hij zichzelf uiteindelijk had overgegeven aan de autoriteiten. Deze informatie wordt bevestigd door een artikel van BBC News, Venezuela helicopter pilot Oscar Pérez killed in raid, 16 januari 2018 (stuk 12).

Volgens verweerder zou Oscar Perez 'zonder meer' gezegd hebben tegen verzoeker dat hij een verzetsgroep wilde vormen, hetgeen niet correct is. Verzoeker maakt het tijdens zijn persoonlijke onderhoud aannemelijk dat :

"Wel hij was het beu die situatie in ons land. Mensen die sterven van honger. De onveiligheid. De situatie waarin het land zich bevond en bevindt. Dat er geen wetten zijn. Kinderen die sterven van de jonger. Ziekenhuizen die in duigen vallen. En hij wou tegen Maduro ingaan." (NPO I p. 25)

Verweerder: "Wat vroeg hij precies?"

Verzoeker: "Hij vroeg me van waar ik was, van welke staat, waar ik werkte, ik zei enkel dat ik escorte was, ik was op een oefening schieten, hij zei me dat ze dat voorstel hadden, een shock groep oprichten om het regime neer te galen" (NPO II p. 19)

Verweerder: "En wanneer je nee zei tegen hem, hoe is het gesprek dan verder gegaan?"

Verzoeker: "Ik zei nee, hij vroeg of ik zeker was, hij zei kijk naar de situatie van het land, naar de onveiligheid hoeveel mensen er sterven, doet de situatie van het land dan niets, ik zei van wel, dat het me wel pijn deed, maar ik zei dat ik mijn dochter had en dat ik eerst aan haar moest denken." (NPO II p. 19)

Toch schrijft verweerder vervolgens dat Oscar Perez schietinstructeur zou geweest zijn van agenten van de DGCIM, hetgeen opnieuw niet correct is. Er waren immers vele mensen aanwezig van verschillende sectoren (NPO II p. 19). Verzoeker benadrukte dat Oscar Perez niet wist dat hij een ambtenaar van DGCIM was (NPO II p. 20).

Verweerder acht het volstrekt ongeloofwaardig dat Oscar Perez verzoeker zou hebben aangesproken tijdens een schietoefening om hem te vragen deel te nemen aan een staatsgreep. Nochtans blijkt uit beide persoonlijke onderhouds dat verzoeker nauwkeurig op de vragen van verweerder heeft geantwoord. Conform artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet heeft verzoeker alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aangebracht."

In een derde onderdeel licht verzoeker toe als volgt:

"II.1.3 Chauffeur

Verzoeker heeft als chauffeur gewerkt voor de kinderen van Ivan Hernandez Dala en zijn exvrouw Y. P. Volgens verweerder zijn de verklaringen over hoe verzoeker deze job had weten te verkrijgen weinig overtuigend.

De allereerste keer ontmoette verzoeker de ex-vrouw Y. P. van de toenmalig luitenant kolonel Hernandez Dala tijdens een veiligheidsoperatie in Caracas. Ze ontmoetten elkaar niet zomaar, hiervoor was een concrete aanleiding. Hernandez Dala had verzoeker immers de opdracht gegeven zijn kinderen in het oog te houden en te zorgen voor hun veiligheid (NPO II p. 5).

Verweerder doet alsof het volstrekt onmogelijk is dat een ex-vrouw van een hoge legercommandant een soldaat 'van een lagere rang' leert kennen en dat zij elkaar, na deze ontmoeting, blijven begroeten.

Verweerder vindt het eigenaardig dat de kinderen van Hernandez Dala hun vader komen opzoeken, terwijl hij aan het werk is. Aldus, vraagt verweerder een verantwoording aan verzoeker. Dit is echter niet redelijk. Hoe kan verweerder interne familiale beslissingen, waar hij volledig buitenstaat, verklaren? Verzoekers taak was om de kinderen te vervoeren naar hun vader. Hij volgde slechts de bevelen op die aan hem werden gegeven.

Losstaand van het feit dat deze kwestie privé is, is het algemene mensenkennis dat een man met een hoge functie, en tevens zo dicht staat bij Nicolas Maduro, de president van Venezuela, constant aan het werk is.

In tegenstelling tot wat verweerder stelt, spraken verzoeker en mevrouw P. wel wanneer zij de kinderen bracht om hun vader te zien (NPO II p. 7-8).

Verweerder: "Had je sinds die eerste keer nog met de vrouw gesproken?"

Verzoeker: "Ongeveer zo'n zes keer met haar gesproken."

Tijdens deze bezoeken blijkt het dat de kinderen verzoeker graag hebben (NPO II p. 8).

Wanneer Y. P. opnieuw een bezoek bracht met haar kinderen om hun vader te zien, begroette ze verzoeker zoals gewoonlijk. Ditmaal vertelde verzoeker dat hij binnenkort de militaire dienst zal beëindigen.

Gelet op de erbarmelijke socio-economische situatie in Venezuela, is het niet abnormaal dat Y. P. geïnteresseerd vroeg welke job verzoeker na zijn legerdienst zal beoefenen. Omwille van een samenloop van omstandigheden, stelde Y. P. verzoeker voor om voor de familie te werken.

Ten eerste kon verzoeker het goed vinden met de kinderen, met Y. P. en met Hernandez Dala. Ten tweede was verzoeker van dezelfde regio afkomstig. Ten derde voerde hij de militaire dienst met glans uit, onder leiding van de vader van de kinderen.

Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat Y. P. haar e-mail adres had gegeven. In 2013 besloot verzoeker haar aan te schrijven. Dit werd door verweerder geïnterpreteerd als adres in plaats van e-mail adres. Bovendien kan je ook een brief sturen naar een e-mail adres.

In tegenstelling tot wat verweerder stelt, heeft verzoeker niet zonder meer de job gekregen. Na een contact via mail, contacteerden ze elkaar telefonisch. Verzoeker werd uitgenodigd voor een gesprek bij het gezin thuis. Ook dit vindt verweerder eigenaardig. Nochtans zou de taak van verzoeker eruit bestaan om chauffeur te zijn voor de familie en meer bepaald voor de kinderen.

Waar moest Y. P. verzoeker anders uitnodigen? Indien iemand personeel aanneemt om in en rond het huis te werken, is het toch logisch dat het gesprek daar doorgaat.

Verweerder lijkt te verwachten dat in een land in totale chaos er een volledige selectieprocedure plaatsvindt. Verder bevestigt verzoeker dat Y. P. haar ex-man, Hernandez Dala gecontacteerd heeft alvorens verzoeker aan te nemen. Met andere woorden, Hernandez Dala heeft een 'background check' doorgevoerd, hetgeen verzoeker eveneens bevestigt en hetgeen bevestigd wordt in een rapport van Freedom House, *Freedom in the World 2020: Venezuela, 2020* (p. 14, stuk 10 en infra.).

De woordkeuze van verweerder 'informeel gesprekje' is bijgevolg misplaatst.

Verzoeker werd niet aangenomen louter omdat verzoeker enkele jaren eerder enkele keren met Y. P. had gesproken. Het gezin had een chauffeur voor de kinderen nodig. Tot dat moment hadden de moeder en de broer van Y. P. haar geholpen de kinderen te vervoeren. Dit was een win-win situatie.

Vervolgens poneert verweerder dat de omschrijving van verzoeker hoe hij de job kreeg vragen oproept. Nochtans heeft verzoeker alle vragen nauwkeurig beantwoord, zie persoonlijk onderhoud van 8 november 2019 van p. 4 tot en met p. 12.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1 Vreemdelingenwet geeft verzoeker een bevredigende verklaring hoe hij werd aangenomen als chauffeur. Hij heeft al wat redelijkerwijze mogelijk was, gedaan om dit te bewijzen. Zo legt verzoeker een document voor waarin Hernandez Dala zijn felicitaties uitdrukt voor het werk van verzoeker (stuk 13).

Eveneens overeenkomstig artikel 48/6, § 1 Vreemdelingenwet, hebben de met het onderzoek belaste instanties tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming [herschikking] (hierna 'Herschikte Kwalificatierichtlijn') en artikel 13, lid 1 van de *Herschikte Procedurerichtlijn*."

Verzoeker citeert tevens rechtspraak van de Raad (RVV 12 februari 2020, nr. 232 470).

In een vierde onderdeel gaat verzoeker in op de problemen die hij vreesde met Granko. Hij licht dit toe als volgt:

"II.1.4 Granko

De relatie tussen verzoeker en Granko verzuurde omwille van verschillende omstandigheden. Zo had Granko verzoeker bevolen met de kinderen naar een bepaald adres te gaan in Caracas maar werd dit op het laatste moment gewijzigd door een bevel van Hernandez Dala. Verzoeker besloot het bevel van de generaal op te volgen, hetgeen Granko niet beviel. Daarnaast had verzoeker ontdekt dat Granko illegaal handel dreef. Ook kwam verzoeker te weten waar de journaliste Nairobi Pinta werd vastgehouden. Deze informatie had verzoeker niet mogen weten.

In tegenstelling tot wat verweerder beweert, werden de problemen niet louter veroorzaakt doordat hij de lieveling was van Hernandez Dala. Het klopt dat verzoeker geapprecieerd werd door zowel Y. P., haar kinderen als Hernandez Dala. Het feit dat Hernandez Dala een hogere functie bekleedt als Granko zorgde ervoor dat Granko verzoeker moeilijker kon bestraffen, hetgeen hem frustreerde.

Verweerder verwijst naar enkele contradicties.

Verzoeker zou de datum waarop Nairobi Pinta ontvoerd werd, verward hebben. Doch beschrijft hij uitgebreid de omstandigheden van het moment.

Hernandez Dala had verzoeker gevraagd met de kinderen naar een landgoed, eigendom van DGCIM, te gaan in Sorocaima in Caracas om naar de paarden te kijken. Toen ze op de locatie aankwamen, verbood een officier hen verder te gaan.

Verzoeker vond dit bijzonder eigenaardig omwille van het feit dat ze er eerder waren geweest en besloot het uit te pluizen. Een officier vertelde hem dat Nairobi Pinta er werd vastgehouden en dat Granko betrokken was. Volgend op deze ervaring, belde Granko verzoeker steeds meer op om hem te controleren. Granko vroeg wat verzoeker deed, waar hij zich bevond. Verzoeker moest voortdurend verantwoording afleggen.

Ook zou hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gezegd hebben dat er twee vrachtwagens met vee passeerden, terwijl hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zou gezegd hebben dat er vier vrachtwagens met vee passeerden. Daarentegen heeft verzoeker wel twee maal uitgebreid verklaard dat hij overnachtte aan een bewakingspost van de 'Guardia Nacional' in Maracai, in de buurt van de woning van de grootouders van de kinderen van Hernandez Dala en dat rond 10 uur 's avonds een grote lading vee passeerde. Daar hij dit bijzonder eigenaardig vond, is hij te luisteren gegaan. Hij vernam dat deze lading vee illegaal getransporteerd werd op vraag van Granko. Het feit dat verweerder eenmaal het woord bestelwagen en andermaal het woord

Gelet op de nauwkeurige informatie die verzoeker geeft, volstaan deze contradicties niet om de volledige geloofwaardigheid van verzoeker onderuit te halen. Wanneer de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zouden zijn, belet dit niet dat verweerder moet nagaan of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel het risico op een ernstige schade kan worden aangetoond (RvV 24 juni 2010, nr. 45.396; RvV 20 november 2017, nrs. 195.227 en 195.228).

Gelet op de voorgeschiedenis van Granko, namelijk zijn deelname aan moorden, ontvoeringen, foltering, etc., waarvan verzoeker op de hoogte was, besloot verzoeker om zijn ontslag te geven. Hij wou op geen enkele wijze gelinkt worden aan dergelijke man.

Hoewel verzoeker niet politiek actief was in Venezuela, heeft hij tegen de wil van Granko ontslag genomen bij DGCIM. Dit wordt impliciet geïnterpreteerd als afstand doen van het huidige politieke regime aangezien verzoeker geen gegronde reden heeft opgegeven om ontslag te nemen. Politieke tegenstanders van het regime of personen die gepercipieerd worden politiek tegenstander te zijn, riskeren onder andere het volgende (Freedom House, Freedom in the

World 2020: Venezuela, 2020 (p. 7, stuk 10):

[citaat verzoekschrift, stuk 10]

Ook Human Rights Watch rapporteert dat ongeveer 18.000 mensen vermoord werden omwille van hun resistentie tegen de overheid (Human Rights Watch, World Report 2020: Venezuela, p. 3, stuk 14):

[citaat verzoekschrift, stuk 14]

Niet alleen verzoeker riskeert gevangen genomen en mishandeld te worden, ook zijn familieleden riskeren dit lot, inclusief zijn dochter en voormalig partner mevrouw Y. S. A. C. (HRW, p. 3) :

[citaat verzoekschrift, stuk 14]

Uit het rapport blijkt dat verschillende 'raids' plaatsvonden in november 2017. De kans was heel reëel dat verzoeker vermoord zou zijn geweest tijdens een van deze overvallen, gelet op zijn desertie (HRC, p. 4):

[citaat verzoekschrift, stuk 14]

Indien verzoeker opgesloten zou worden of mishandeld zou worden, zal hij geen eerlijk onafhankelijk proces verkrijgen, noch gerechtigheid, aangezien er straffeloosheid is voor daders (HRW, p. 4; The United States Department of State (USDOS), Venezuela 2019 Human Rights Report, 2020, p. 9-12, stuk 15; Amnesty International, Annual Report Venezuela 2019, p. 3 en 4, stuk 16)."

In een vijfde onderdeel licht verzoeker toe als volgt:

"II.1.5 Geen vrijheid om te stemmen

Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf verzoeker te kennen voorstander te zijn van de oppositiepartij Primera Justicia maar voegt er onmiddellijk aan toe dat hij verplicht wordt te stemmen voor PSUV (NPO II p. 16):

"Wel doordat ik een ambtenaar was behoorde ik toe aan de PSUV. Dat was verplicht. Wij moesten ook altijd deelnemen aan de verkiezingen en stemmen voor de PSUV. Wij moesten onze vinger met verf nemen en doorsturen naar Caracas. Als je dat niet deed kon je bestraft worden met een geldboete of een hele tijd niet meer naar huis mogen komen. Maar de politieke partij die mij het meeste aanstond was Primero Justicia, de oppositie. Maar ik nam geen deel aan de activiteiten. Ik stond ook niet op de lijst. Maar dat was wel de partij die van mij de meeste aandacht kreeg."

Verzoeker durfde niet deel te nemen aan manifestaties tegen het regime omdat hij schrik heeft gedood te worden en terecht. Personen die opkomen tegen het regime riskeren de dood, zoals Oscar Perez, of riskeren ontvoerd te worden, zoals Nairobi Pinto. Verzoeker wil een gelijkaardig lot vermijden.

Bovendien indien je stemt voor PSUV, krijgt de Venezolaanse burger een vaderland ID kaart, die toegang geeft tot voeding en andere diensten. Gezien de erbarmelijke toestanden en schaarsheid aan middelen, acht verzoeker dit noodzakelijk om zijn dochter te onderhouden.

Dit wordt bevestigd in een rapport van Freedom House, *Freedom in the World 2020: Venezuela, 2020* (p. 3-4, stuk 10):

"Leading opposition figures, including Leopoldo López and Henrique Capriles, were barred from competing. Maduro sought to intimidate voters by insisting that they present the so-called Fatherland ID card—the special identity card required to receive subsidized food and other services—at government-run booths near polling places. This drove a perception that those who did not vote could see aid revoked. By most international accounts, the election lacked even a veneer of competitiveness."

Volgens Freedom House scoort Venezuela 2/40 voor politieke rechten en 14/60 voor civiele vrijheden (p. 1 en p. 10):

"Venezuela does not function as a representative democracy. The opposition controlled legislature has had no practical ability to carry out its constitutional mandate since the 2015 elections, and since August 2017 has been supplanted by a body packed with regime loyalists who were elected under undemocratic conditions."

Burgers worden voortdurend in de gaten gehouden volgens het artikel van Freedom House (p. 14):

"Are individuals free to express their personal views on political or other sensitive topics without fear of surveillance or retribution?"

Authorities' monitoring of citizens' behavior via their use of the Fatherland ID card and through scrutiny of content posted on social media platforms has created a climate of fear. Social media users have been subject to arrest in response to comments posted online, with at least 18 individuals detained since 2014 for opinions expressed on Twitter alone. In June 2019, Karen Palacios, a clarinetist with the National Philharmonic Orchestra, was arrested for 46 days over tweets critical of the government.

With guidance from Chinese company ZTE, authorities have reportedly developed a sophisticated monitoring system linked to the Fatherland ID card that not only allows them to withhold food aid and other services from political opponents, but also enables them to gather vast troves of data on individuals' voting patterns, medical history, and other activity. ""

In een laatste onderdeel aangaande de vluchtelingenstatus stelt verzoeker het volgende:

"II.1.6 Verklaringen van de voormalige partner van verzoeker

Recent besloten verzoeker en Y. S. A. C. hun relatie te beëindigen.

Verzoeker wil graag benadrukken dat hij slechts het noodzakelijke vertelde aan mevrouw A. Hij is ervan overtuigd dat hoe minder zij wist, hoe beter. Verzoeker maakte deze beslissing om haar alsook de kinderen van Hernandez Dala te beschermen. Immers indien zij ondervraagd zou worden door Venezolaanse autoriteiten dan wel rebellen, kon zij hierover niets vertellen. Dat mevrouw A. geen concrete informatie kan geven over verzoeker zijn problemen spreekt dus voor zich."

Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek tot internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven. Bijgevolg moet hem het voordeel van de twijfel worden toegekend en erkend worden als vluchteling.

In wat als een tweede middel wordt beschouwd, voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"- artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;

- artikel 10, § 3, b) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking (hierna Herschikte Procedurerichtlijn))."

Verzoeker licht de algemene situatie in Venezuela toe als volgt:

"Verweerder is gehouden te onderzoeken of door de terugkeer van verzoeker naar Venezuela hij geen risico loopt op een schending van één of meerdere fundamentele rechten, rekening houdend met de socio-economische en de veiligheidssituatie in Venezuela.

Verweerder verwijst naar COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019 en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, terwijl de Raad van State eerder oordeelde dat recente informatie over het land van herkomst maximum zes maanden oud mag zijn (RvS 8 december 2008, nr. 188.607).

Overeenkomstig artikel 10, § 3, b) van de Herschikte Procedurerichtlijn, is verweerder verplicht om nauwkeurige en actuele informatie te verzamelen uit verschillende bronnen, zoals EASO en UNHCR en relevante internationale mensenrechtenorganisaties over de algemene situatie in het land van herkomst van verzoeker, hetgeen in casu niet gebeurd is. Indien de Raad meent onvoldoende actuele informatie te hebben, kan de beslissing vernietigd worden met de vraag aan verweerder om actuele informatie bij te brengen.

Indien de Raad meent dat de gegronde vrees voor vervolging van verzoeker niet gelinkt is aan zijn politieke overtuiging, zijn er voldoende redenen aan te nemen dat verzoeker ernstige schade zal lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De situatie in Venezuela is zeer complex en wordt gekenmerkt door mensenrechtenschendingen op grote schaal. Zowel burgerlijke en politieke als socio-economische basisrechten worden geschonden.

Van meet af dient te worden opgemerkt dat verweerder de problemen in Venezuela minimaliseert en dit in strijd met de vaststellingen van de internationale gemeenschap en de internationale waarnemers die de situatie nauwkeurig opvolgen.

Human Rights Watch beschrijft de situatie als volgt (Human Rights Watch (HRW), World Report 2020: Venezuela, 2020, p. 1, stuk 12):

[citaat]

USDOS, Venezuela 2019 Human Rights Report, 2020 (p. 2, stuk 15) rapporteert als volgt over de crisis:

[citaat]

Ook de Raad bevestigt recent de crisis in Venezuela (RvV 12 februari 2020, nr. 232 470).

Verzoeker acht het essentieel om dit recent arrest te citeren daar het een duidelijk overzicht geeft van de chaos in Venezuela:

[citaat]

Amnesty International rapporteert over de ernst van de situatie in Venezuela (Amnesty International, Annual Report Venezuela 2019, p. 8, stuk 16), onder andere beperkte toegang tot gezondheidszorg, voedsel en water:

[citaat]

Nu verzoeker niet meer werkt voor DGCIM, moet hij zijn vaderlands ID kaart indienen en kan hij zich niet meer bedienen van voedsel en andere voordelen.

Verzoeker moet niet alleen zichzelf onderhouden maar ook zijn dochter.

Tenslotte roept UNHCR op om burgers van Venezuela bescherming te bieden gelet op de wantoestanden (UNHCR, Guidance note on international protection considerations for Venezuelans - Update I, May 2019, stuk 17):

[citaat]

Uit bovenstaande informatie blijkt dat verzoeker aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet voldoet en dat de subsidiaire beschermingsstatus hem toegekend moet worden.

In geval van terugkeer naar Venezuela, zou verzoeker dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet overeenstemt. Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen, en wegens de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, minstens een nood aan subsidiaire bescherming."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift volgende stukken:

"3. Kaart van de militaire dienst van verzoeker van 2008-2010;

4. Certificaat van maart 2014 van verzoeker voor de deelname aan een opleiding over veiligheid en bescherming;

5. Certificaat van november 2014 van verzoeker als 'Funcionario Civil Operativo';

6. Attest van november 2014 van verzoeker dat zijn kwalificatie vermeldt;

7. Goedkeuring kerstvakantie van verzoeker, gegeven door Granko in december 2014;

8. Een kopie van het paspoort van de dochter van verzoeker, C. B. S. T.;

9. Attest van gezinssamenstelling;

10. Freedom House, Freedom in the World 2020: Venezuela, 2020;

11. UNHCR, Situation Update: Venezuela Situation, August 2017, <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/58966>;

12. BBC News, Venezuela helicopter pilot Oscar Pérez killed in raid, 16 januari 2018, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-42695537>;

13. Verzoeker verkrijgt felicitaties van Hernandez Dala in mei 2015;

14. Human Rights Watch (HRW), World Report 2020: Venezuela, 2020;

15. The United States Department of State [USDOS], Venezuela 2019 Human Rights Report, 2020;

16. Amnesty International, Annual Report Venezuela 2019;

17. UNHCR, *Guidance note on international protection considerations for Venezuelans - Update I, May 2019.*"

De stukken 3, 4, 5, 6, 7, 12 en 13 bevinden zich al in het administratief dossier.

Stuk 8 is een kopie van pagina 2 en 3 van het paspoort van verzoekers dochter. In een brief van 26 juli 2019 wordt meegedeeld dat de dochter het verzoek van haar vader volgt (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 5).

Stuk 9 betreft een attest van gezinssamenstelling en bevat een inlichting uit het rijksregister, afgeleverd door de gemeente Dilbeek en is niet relevant voor de beoordeling van het verzoek.

2.1.3. In een aanvullende nota van 21 december 2020 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van Cedoca van 15 mei 2020;
- EASO-rapport "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020.

2.1.4. In een aanvullende nota die wordt neergelegd ter terechtzitting voegt verzoeker een verklaring van de heer M.A.A. ter bevestiging van zijn relaas.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, betwist verzoeker de verschillende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen.

Indien verzoekers relaas op waarheid berust is het niet aannemelijk dat hij na zijn desertie en zijn problemen met Granko alsnog een paspoort heeft verkregen, waarmee hij legaal naar Colombia kon reizen. Zelfs als rekening wordt gehouden met de betaling van smeergeld en een wachttijd van drie jaar, is de beoordeling in de bestreden beslissing geenszins verkeerd. Uit de landeninformatie blijkt immers dat een paspoort beschikbaar is voor de meest geprivilegieerden in Venezuela. Tevens behoort een wachttijd van maanden, een jaar tot meerdere jaren tot de mogelijkheden. Een wachttijd voor een "*express passport*" dat in principe binnen de week zou moeten worden afgeleverd, loopt mogelijks op tot meer dan een jaar (EASO-rapport augustus 2020, p. 109-111). Ook verzoekers uitleg dat hij pas in mei genoeg geld had verzameld door de verkoop van zijn auto, wordt niet aanvaard, aangezien het nog duurde tot 30 juni 2017 vooraleer verzoeker uit Venezuela vertrok. Bovendien heeft verzoeker verklaard dat hij nog een huis heeft in Maracai, in de staat Aragua (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 16), zodat het argument in het verzoekschrift geenszins overtuigt wat zijn financiële situatie betreft. Verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure dat hij door collega's op de hoogte werd gebracht dat hij op het punt stond te worden aangehouden en toen snel is vertrokken naar Colombia en dan Ecuador en dan Europa (CG-vragenlijst, stuk 5), staan eveneens op gespannen voet met de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker alsnog een half jaar in Venezuela is gebleven, in afwachting van zijn paspoort. Tot slot blijkt het verzoekschrift voorbij te gaan aan de stempels in verzoekers paspoort waaruit blijkt dat hij met de bus legaal de grens met Colombia is overgestoken (Documenten, stuk 6, nr. 1). Indien verzoeker daadwerkelijk gezocht en geviséerd werd dan is het onwaarschijnlijk dat hij, samen met zijn toenmalige partner die tevens problemen vreest omwille van gedwongen rekrutering in Venezuela, zonder problemen, met de bus, legaal de grens overstak (EASO-rapport augustus 2020, p. 118-120; zie ook voetnoot 1237 met de verwijzing naar Algemeen Ambtsbericht, Ministerie van Buitenlandse Zaken, juni 2020, p. 14). Bovendien blijkt dat verzoeker al in de mogelijkheid was om naar Colombia te reizen met enkel zijn identiteitskaart die werd afgegeven op 6 juli 2016, geldig tot juli 2026 (Documenten, stuk 6, nr. 2), zodat het evenzeer afbreuk doet aan verzoekers relaas dat hij pas kon vertrekken met het geld van de verkoop van zijn wagen en zijn paspoort. Verzoeker noch zijn ex-partner hebben overigens gewag gemaakt van enige problemen bij hun reis naar Colombia (DVZ-verklaring, stuk 5, p. 11).

Het verzoekschrift ontkent dat verzoeker zijn ontslag heeft ingediend naar aanleiding van het gesprek dat hij zou hebben gehad met Oscar Perez. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter ontegensprekelijk dat verzoeker besloot om Venezuela te verlaten na de schietoefening in november of december 2016 en het gesprek met Oscar Perez (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 19-20). Dit is echter een element dat verzoeker niet heeft vermeld bij aanvang van de procedure, wat de geloofwaardigheid ervan dusdanig ondergraaft. Verzoekers ontslag blijkt niet te zijn aanvaard en vanaf januari 2017 besloot verzoeker niet meer naar het werk te gaan. Het verweer waarbij het verzoekschrift volhardt in verzoekers verklaringen, doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing op dit punt. Verzoekers link met Oscar Perez is immers niet geloofwaardig. De bestreden beslissing die stelt dat Oscar Perez schietinstructeur was van de agenten van de DGCIM berust enkel op verzoekers verklaringen dat hij aanwezig was op de schietbaan als instructeur, terwijl verzoeker daar als ambtenaar van de DGCIM was voor de drie of viermaandelijke schietlessen, zodat het verzoekschrift ook op dit punt niet wordt bijgetreden. De Raad merkt wel op dat de bestreden beslissing verkeerdelijk vermeld heeft dat Oscar Perez in 2017 om het leven kwam, terwijl dit maandag 15 januari 2018 moet zijn. Dit wordt echter beschouwd als een materiële vergissing. Het persbericht dat werd gevoegd als stuk 12 van het verzoekschrift is trouwens hetzelfde als het persbericht dat zich in het administratief dossier bevindt (Landeninformatie, stuk 7, nr. 15). In elk geval blijkt verzoeker op 30 juni 2017 met de bus onderweg naar Colombia, terwijl Oscar Perez overgaat tot actie op 27 juni 2017 en een helikopter steelt waarmee hij overheidsgebouwen aanvalt, zodat de daadwerkelijke link tussen hen niet aannemelijk is, te meer verzoeker aangeeft dat hij pas in het buitenland verder nieuws verneemt over Oscar Perez en hem buiten een ontmoeting tijdens een schietoefening nooit heeft ontmoet. Het blijft tot slot echter volstrekt onbegrijpelijk dat verzoeker zijn ontslag situeert in september 2016, dan wel november of december 2016, terwijl het enige stuk over zijn ontslag gedateerd is op 7 juli 2016 (Documenten, stuk 6, nr. 11; Notities persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 26; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 20). Dergelijke vaststellingen ondermijnen verzoekers gehele relaas en het verzoekschrift geeft hiervoor geen verklaring.

De toelichting van het verzoekschrift over de manier waarop verzoeker de job van chauffeur zou hebben gekregen, blijft in wezen beperkt tot het in vraag stellen van de beoordeling van de bestreden beslissing. Dit is geen dienstig verweer. Bovendien blijft verzoeker volharden in een ook op dit punt ongeloofwaardig relaas. De Raad merkt bijvoorbeeld bijkomend op dat verzoeker enerzijds heeft verklaard dat hij deze job als chauffeur sinds 2013 zo'n vijf à zes maanden heeft gedaan, terwijl hij anderzijds zei dat hij sinds 2013 altijd heeft gewerkt als chauffeur tot eind 2016, tot een maand in 2017 (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 7; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 16). Bovendien blijft verzoeker in gebreke om uit te leggen waarom hij geen enkele school van de kinderen bij naam kent, terwijl hij hen elke dag naar school moest brengen. Ook het motief dat zijn partner niet op hoogte was van verzoekers werk blijft ongemoeid, zodat het voor de Raad duidelijk is dat verzoekers relaas ook op dit punt niet strookt met de werkelijkheid. Het standpunt dat verzoeker in het verzoekschrift met stuk 13 een bewijs heeft voorgelegd waarin Hernandez Dala zijn felicitaties uitdrukt voor het werk van verzoeker, houdt geen rekening met het feit dat alle documenten die verzoeker bijbrengt over zijn werk kopieën zijn (Documenten, stuk 6, nr. 14). Die zijn door hun aard makkelijk te fabriceren en manipuleren. Documenten hebben overigens een relatieve bewijswaarde, niet in het minst wanneer hun inhoud, zoals in dit geval, niet te rijmen valt met een relaas dat op verschillende cruciale punten als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is evenmin dienstig bij gebrek aan precedentenwerking, nog los van het feit dat het citaat een loutere theoretische overweging betreft over de beoordeling van de feiten van een verzoek om internationale bescherming.

Verzoekers toelichting over de bedreiging die uitgaat van Granko werpt geen ander licht op de motivering van de bestreden beslissing op dit punt. Verzoeker maakt een link met deze figuur niet aannemelijk. Bijgevolg kan hij zijn situatie niet verbinden met de algemene informatie van Freedom House, Human Rights Watch, USDOS en Amnesty International die wordt aangehaald in het verzoekschrift. Met de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie maakt verzoeker geen nood aan internationale bescherming concreet aannemelijk. Een verzoek om internationale bescherming wordt immers individueel, op de eigen merites onderzocht.

Ook de bevestiging dat verzoekers partner geen concrete informatie heeft over verzoekers problemen en de mededeling dat zij hebben besloten om hun relatie te beëindigen werpt geen ander licht op de beoordeling van de bestreden beslissing.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, als integraal overgenomen beschouwd door de Raad.

Waar het verzoekschrift nog uiteenzet dat verzoeker niet durfde deel te nemen aan manifestaties tegen het regime, merkt de Raad op dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas ook afstraalt op dit aspect. Nog los van het feit dat verzoeker nooit een probleem heeft aangekaart in dit verband, merkt de Raad op dat verzoekers toelichting onvoldoende concreet is om te besluiten dat hij een profiel zou kunnen hebben van politiek opposant. De uiteenzetting over het gebrek aan vrijheid om te stemmen voor een oppositiepartij is daarom niet dienstig.

Verzoeker legt ter terechtzitting in een aanvullende nota nog een attest neer van een collega ter staving van zijn werkzaamheden. Dit stuk heeft een gesolliciteerd karakter en kan derhalve de geloofwaardigheid van het relaas niet herstellen. De Raad benadrukt ook dat verzoeker alle documenten ter staving van zijn relaas zo spoedig mogelijk dient bij te brengen en er geen toelichting wordt gegeven waarom dit op het laatste mogelijke moment in de procedure gebeurt. Bovendien betreft het neergelegde document een kopie waarvan de inhoud en vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Venezuela.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32). Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM en wordt geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het EHRM hierover.

Het EHRM hanteert inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken een aantal principes (EHRM 26 augustus 2016, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, §§ 79-81). Zo moet de gevreesde mishandeling een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *H.L.R. v. Frankrijk*, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, *Saadi v. Italië*, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, § 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch aan mishandeling wordt onderworpen, is het in beginsel niet noodzakelijk om bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132).

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven zoals beoordeeld in punt 2.3. van dit arrest, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Een algemene precaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in Venezuela wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

Verzoeker toont echter niet aan dat hij, op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor hij in de onmogelijkheid zal verkeren om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Verzoeker laat de motivering over zijn persoonlijk situatie ook ongemoeid. De motivering in de bestreden beslissingen is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. U verklaart, naast uw problemen vanwege uw desertie en met Granko, geen andere problemen te hebben in Venezuela (CGVS II, p. 28). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een risico waar veel Venezolanen, met of zonder migratieverleden, mee te maken krijgen. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Venezolanen in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Het betoog in het verzoekschrift dat steunt op landeninformatie van HRW, USDOS en Amnesty International en de Guidance Notes van UNHCR werpt geen ander licht op bovenstaande beoordeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend.

Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *colectivo's* in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Daarnaast is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de "*COI Focus – Venezuela Situatieschets*" van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politieel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Dit strookt evenzeer met de inhoud van het EASO-rapport van augustus 2020.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker geboren en getogen is in Valencia, in de provincie Carabobo en voor zijn vertrek uit Venezuela altijd in deze regio verbleef. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. De algemene veiligheidssituatie in Venezuela laat niet toe om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP